

Tar Károly

Őszi fények
Válogatott versek

Debrecen
2004

Nyolc kis verses füzetem látott napvilágot
az elmúlt négy év során.
Az Őszi fények az eddig megjelent versekből
válogat, de néhány új, vagy újra írt
vallomás is olvasható a kötetben.
Így persze nem teljes a kép. Nem mondok el
mindent, ami fáj, nem futok
minden emlék után.
De remélem, így is felvillannak azok a színek,
amelyek ott bujkálnak
az őszi fények sugarán.

Tar Károly

Őszi fények

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

Készült:
A Nyomdaipari Szolgáltató KKT nyomdájában
Debrecenben

Tar Károly

Őszi fények
válogatott versek

Debrecen
2004

Emlékezések

Tudod-e, hogy egyetlen vagy?

Édesanyámnak

Tudod-e, hogy egyetlen vagy,
mint égen úszó pillanat
úgy ragyogsz a hajnalokban,
mint a csepp a szűz habokban

Ajkadon az öröm lángja
szeretetbe bújt csodában,
viszi, viszi titkaidat,
földön szentelt álmaidat

Lelked csupasz némaságban
fényt fakaszt a rút vakságban,
bíbort bont a bujdosásban,
kőbe vágott roppanásban

Szemedben az évek hálnak
fölpárázsló szivárvánnyal,
pirkadatkor messze szállnak,
fehér tollú csendre várnak

Vágyaid közt örök szépség,
szelídség és jámbor hűség,
telihold és tűnődő ég,
halvány hangú virágos rét

Két kezed a poros tájon,
füröszköd a napsugáron,
üldögélsz az ökörnyálon,
virágszóró öreg fákon

Hömpölygő ködben hallgatod
a bűnbe rokkant dallamot
és könnyeidben áztatod,
ha rád szakad a fájdalom

Tisztán látlak

Még tisztán látlak
ahogy jössz felém,
kezedet nyújtva
lelked hozzám ér

Hosszú évek sora
nem sok jót adott,
arcodra az idő
ráncokat rakott

De szíved táján
nyomtalan a múlt,
törékeny tested
mellemhez simul

Köszönöm, hogy hívtál,
hogy életet adtál,
fájdalmak között is
édesanyám voltál

Áldott kéz

Kezed nyomán ébredt
a hajnali reggel,
tüzes szikrát adtál
fehér lámpafénynek

Még a hold is fent volt
a csillagos égen,
tarisznyákat raktál
az arató népnek

Szíved áramköre
fonta fel az álmom
és ébren figyeltem
fáradt boldogságod

A vészmadaraktól
kezed árnya védett,
a durva világ meg
pironkodva lépett

Imára hajlongtál
sárga búzamezőn,
sarlóval ölelted
a rád mért esztendő

Fészekrakó kezed
a fájdalom nyomta,
a tarló tövise
véresre csókolta

De ha már megjöttél
az esti határból,
szellő simogatott
bársonyos órákon

Már tudom, milyen lesz
ez az áldott kéz,
ott a messzeségben
mikor majd hozzám ér

Szalmatetős öreg házban

Szalmatetős öreg házban
élt a drága jó anyám,
pévába gyúrt sárral kente
omladozó tűzfalát

Aranysárga szűz homokkal
szórta meg a nagyszobát,
muskátlival hívogatta
akácvirág illatát

Kút vizéből megitatta
az ébredő nap sugarát,
álmaimban rám locsolta
édes ízű mosolyát

Kopott kis kötényed

Kopott kis kötényed
magad elé titted,
fillérek mosolyát
markodba gyűjtötted

A tündöklő napfényt
kontyod köré szedted,
a kicsorbult csendet
szálló ködre tetted

Gyöngyvirágos kertben
illatokban háltál,
apró lépteiddel
csillagok közt jártál

Hozzád simultak

Hozzád simultak
a hulló levelek,
ha megszakadtak
az öreg tölgyesek,
hozzád hajoltak
a sziklás hegyek,
tavaszi réten
az ácsorgó füvek,
hozzád lépkedtek
fájdalmas percek,
rózsák, dáliák,
illatos gyöngyszemek,
hozzád szaladtak,
ha fűjtak a szelek,
ha tüskébe léptek
a játszó gyermekek

Te voltál a szent hely
a homoktengeren,
hol vallottak álmot,
szégyent, szerelmet,
hitvány árulást,
bűnös irigységet,
hol kisírták könnyüket
a sápadt öregek
és jajba öntötték
panaszos lelküket

Te voltál az élet
az évek felett,
ki álmában is
csak virágot szedett
Te voltál a csend
a mennydörgés felett,
ki sötét éjszakából
hajnalt merített

Édesanyám képe előtt

Most is csókolsz engem
az utolsó képpel,
félszeg mosolyodban
szélbe szórt szépséggel,
gyűrött arcodon
a hajszolt évekkel,
száradó szemedben
a megfakult fénnel,
csontos kis kezekben
bujkáló reménnyel,
a távolból küldött
ídes üzenettel

Édesanyám sóhaja
január 26.

Hetven évvel ezelőtt
szikrát szóró hajnalon
édesanyám sóhaja
szakított egy csillagot

A pusztai nádason
hűvös szellő futkosott
és egy csókot otthagytott
jégvirágos ablakon

Törékeny öregasszony

Törékeny öregasszony
lépeget velem,
vagy inkább cirógatva
karomban viszem

Mesélek neki
igaz történetet
és úgy csodálkozik,
mint egy kisgyerek

Apámat kutatja
szürke fellegekben
és szállni akar hozzá
süllyedő időben

Megriadt madárként
csapong a szelleme
s hiába keresi,
nem találja meg

Azt sem érzi,
hogy fogja a kezem,
hogy a kéklő eget
neki köszönhetem

Emlékek zajában
suttogva beszél
s arcán megdermed
a csóktalan remény

Körötte minden,
minden idegen
és hogy a földön van,
azt sem hiszi el

Háborgó lelke
csak akkor pihen meg,
mikor néma ajkán
elszunnyad a csend

Hiába hullt kacaj

Hiába hullt kacaj
hajnali imádra,
bocsánatos könnyed
szomjazó fűzfára

Hiába roppantak
a vaktalan ágak,
szárnyalt a délibáb
a letarolt tájban

Hiába gyújtottál
üstököst az égen,
görgettel csillagot
ábrándok vizében

Hiába nyílottál
orgona virágban,
ébredtél hajnalban
hűségből font vágyban

Hiába röpködtek
csábos csillogások,
messze elkerültek
a várva várt álmok

Mennyire szerettünk

Mennyire szerettünk,
mégis elhagytál
s hontalan bolyongunk,
mint a fagyos nyár

Egy pillanat csak,
míg velünk voltál
s hiányod lesz,
mit nekünk hoztál

Most körötted vagyunk,
mint néma tanúk
s hangtalan sikoly
minden szavunk

Hallgat a csend is,
mint a pusztaság,
csak a fájdalom,
csak az kiabál

Sírjatok, zúgjakok
érchangú harangok,
fogadjatok testét,
mint hulló csillagot

Lelkét öntsétek
szét a halmokon,
hadd pihenjen ott
emberarcokon

Emléke úgyis
szívünkben marad,
s virágot bont majd
az örök tavasz

Nem is köszöntél

Nem is köszöntél,
elmentél örökre,
de most már látlak
a széthulló ködben

Tudom, neked is fájt
a furcsa búcsúzás,
ezért is integetsz
a holdvilágon át

Vajon mit mondanál
elnémult hangodon,
ha csókom pirulna
halovány arcodon

Ha oda röppennék
nyújtózó lombokon
és el is szunnyadnék
ringató karodon

Várj a csillagok közt
még néhány napot,
megszületni újra
az öledben fogok

Megbocsátó haraggal
Édesanyámnak

Könnyes lángon ég a szívem,
bár elrohant egy évtized,
hogy álmatlanul itt hagytál
zöld tavaszi éjszakán

Elszálltál a hattyúdallal,
madárcsontú szárnyaiddal,
hagytál magányos árnyékban,
rám fagyott némaságban

Bánat ömlött a lelkembe
a felzaklatott sötétben
és perlekedtem magamban
megbocsátó haraggal

Már nem tudtam semmit tenni,
örömet és fényt keresni,
tűztáncodat dalba fogni,
csendesen múltba szökni

De a lehulló alkonyat
majd elsiratja álmodat
és szelíd szavad bársonya
megcsókolja arcomat

Ha messze is mentél

Ha messze is mentél
fehér fényű éjben,
a fülemben cseng még
a lelked zenéje,
sápadt vágyaidnak
hangos röpöngése
és táncoló szavadnak
göndör nevetése

Szép, tiszta arcod volt

Szép, tiszta arcod volt
és csillogó szemed,
olyan, mint a napban fürdő
pálmaligetek,
olyan, mint a harmatra hullt
fehér könnycseppek,
mint a szeplőtlen
báránypellegek

Szép, tiszta arcod volt
és mélabús szemed,
olyan, mint a nyárba néző
hulló levelek,
olyan, mint felhők között a
szomjazó egek,
mint titkot hordó
tavaszi szelek

Szép, tiszta arcod volt
és bánatos szemed,
olyan, mint az égen úszó
árva fellegek,
olyan, mint a fátyolos fény
a kopár hegyen,
mint a félelem
a vihar felett

Az én édesanyám

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
napkeltével ébredt
aranyló szárnyakon,
pásztortüzet rakott
halovány szikrákból
és hűséget szedett
az óceán ajkáról

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
könnyeim törölte
rózsaszín arcomon,
kapzsi némaságban
csak nagyot sóhajtott,
úszó fellegekből
égi gyönyört adott

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
hideg telekben is
napsugarat hozott,
lággy fehér hangjában
az örök tavasz szólt
és meleg szemében
a jóság parázslott

Az én édesanyám
drága jó asszony volt,
földhöz kötözve is
csodákat álmodott,
magához ölelte
a fénylő csillagot
és amerre csak járt
féltő csókot adott

Mesélj most nekem

a 95 évről

Mesélj anyám, mesélj most nekem,
milyen volt a nyár, milyen a kikelet,
akkor is fújtak már hideg szelek,
becsapták hajdan is egymást az emberek,
káromkodtak, ittak, részegen heverték
és néhány fillérért még embert is öltek?

Mesélj anyám, mondd el most nekem,
milyen volt lányságod, asszonyi hited,
akkor is utcán vallottak szerelmet
s csak néhány napra fogadtak hűséget,
anyák árulták áldott testüket
és a kölyök lányok már szüztelen szerettek?

Mesélj anyám, mesélj most nekem,
milyen volt a század gyarló gyermeke,
akkor is gyaláztak más színű arcokat,
vérbe fojtottak esendő szavakat,
görgették akkor is a fájó titkokat,
még ha ős is lett az öreg fák alatt?

Mesélj anyám, mondd el most nekem,
milyen is volt a te életed,
úsztak akkor is sötét fellegek,
mikor karba fogtad ölelő kezed,
mikor öröm sikoltott fényes reggelen,
mikor értünk dobogott megfáradt szíved?

Mesélj anyám, mesélj most nekem,
milyennek látod fentről a lelkeket,
elsírja könnyeit a lecsurgó este
s föllázad a remény az aszott szemekben?
Mesélj anyám, mesélj még nekem,
elárvult ködben is halljam az éneked

Vallomások

Kitaposott ösvényen

Kitaposott ösvényen
hozzád megyek,
csipkebokrok
csacsogását
dúdolva viszem

A leláncolt fellegen
piros láng lebeg,
karcsú szárú
pipacserdő
nekem integet

Az estébe hullt nyárban
megfogom kezéd,
fűzfa sípot
fúj a szellő
csókjaink felett

Téged foglak

Téged foglak,
ha hajnalt hoz az ég,
ha meleg ágyamban
reszket a remény

Téged foglak,
ha sikolt az öröm,
ha veled úszik
gyémánt fényözön

Téged foglak,
ha haragos az ég,
ha pusztába dob
futó forgószelel

Téged foglak,
ha virágos a rét,
ha rózsás ajkadon
a tündér mesél

Téged foglak,
ha vak lesz a sötét,
ha jégvirág lesz
a forró szenvedély

Szóljál hozzám

Szóljál hozzám
szép szavakkal,
melengető
mosolygással

Adjál csókot
a csókomra,
csillagfényt a
csillagomra

Arcod mutasd
fel a napnak,
égen úszó
titkaimnak

Könnyed öntséd
a patakba,
álmodat az
álmaimba

Hajad fonjad
fény sugarba,
kössed bíbor
pántlikába

Adj szerelmet
óhajomnak,
vesd a vállad
a vállamnak

Ott lebegettél

Ott lebegettél a semmiben,
hideg könny ült a szemedben,
körbe fogtak a sámanok,
hulló fekete árnyékok,
szíven szúrtak a jégcsapok,
megdermedtek a nappalok

Megfogtam a kezedet
és fény kopogott a szívedben,
rózsát kötöttem csokorba
és szállt az illat a karodba,
csókot hagytam az ajkadon
és napfényes lett a hajnalod

Hajnali vers

Boginak

Milyen jó, hogy nekem élsz,
minden nap lelkemhez érsz,
megcsókolhatom a szád,
érezem mezők illatát

Milyen jó, hogy akartál,
kövek közt rám találtál,
szóveréstől remegve,
fényt adtál a kezembe

Milyen jó, hogy itt vagy velem,
tested tüzében melegszem,
távolról is tisztán látlak,
szerelmeddel haza várlak

Milyen jó, hogy régről mesélsz,
együtt megyünk szépség elé,
csodáljuk a világ ízét,
őszbe hajló sárga színét

Tudom, hogy itt vagy

Tudom, hogy itt vagy,
mégsem vagy velem,
nem ér el hozzám
kinyújtott kezed

Ha majd eléred,
fogd meg a kezem,
őszki lombhullásig
maradj meg nekem

Megyek hozzád

Megyek hozzád forgó szélben
az áradó vadvizekben,
versenyt futok az idővel
szilaj vérű ménesekkel,
megitatlak édes mézzel
elcsábító tarka réten

Átkarollak napsütésben
a bolyongó kék felhőkben,
lámpást gyújtok a sötétben
égen úszó úrszekérben,
álmot fejtök ébredésben
a lüktető szívverésben

Vágyat rejtek a szemedbe
virágszóró szerelemmel,
titkot öntök forró hévvel
az elszáradt szenvedélyre,
megmártózom áldást kérve
messze néző hajnalfényben

Szeretem tűnődő arcodat

Szeretem tűnődő arcodat,
hűséget ölelő karodat,
szeretem mosolygós ajkadat,
kéjekben fűrésztött álmodat,
szeretem csevegő szavadat,
szerte áradó jóságodat,
szeretem esti dalaidat,
hajadba bújó csillagokat,
szeretem a hajnalodat,
lassan ébredő csókjaidat,
szeretem csendes napjaidat,
szerelmet hordó illatodat

Téged kereslek

Téged kereslek
a vézna fényben,
szelíd szavak között
szökkenő réten

Téged kereslek
sűrű sötétben,
fölforrrt fájdalomtól
égő lelkemben

Téged kereslek
csóktalan csendben,
az arcomra csorgó
kiszakadt könnyben

Téged kereslek
szétesett napban,
szeretemben bújó
elfáradt jajban

Téged kereslek
égi rekettyésben,
a mélységes mélyben
lebegő létben

Esténként jössz hozzám

Esténként jössz hozzám,
mint a sápadt álom,
kezemet szorítod
kicsorbult fűszálon

Hosszasan hallgatod
kusza sikoltásom,
a vágyak romjain
fájó borzongásom

Nézed a szememben
a fekete mámort,
vergődő időben
rám boruló fátyolt

A kihunyt parázson
fáradt csókod várom,
puha illatok közt
csak terád vigyázok

Esténként jössz hozzám,
mint a sápadt álom,
a holdfénybe viszel
letarolt fűszálon

Keresem álmodat

Keresem álmodat
csendes ébredésben,
mint zsenge holdvilág
a sűrű sötétben

Nézem az arcodat
a beszökött fényben,
mint a futó felhő
a kíváncsi égen

Őrzöm mosolyodat
simogató kézzel,
ahogy a köd pihen
az őszi vetésen

Halkan szólítgatlak
suttogó reménnyel,
ahogy a felkelt nap
csókját szórja széjjel

Karomban öllelek,
szemed fényét várom,
mint öreg barackfa
a nyíló virágot

Viszlek magammal

Viszlek magammal úttalan utakon,
bukdácsló szélben, fátyolos nappalon,
arcodra csókolom a gyönyör hangjait,
a tűzben égő virág izzó hamvait,
a rám törő estéket holdfénybe csurgatom,
felszedem neked a hajnali harmatot

Itt vagy velem

Itt vagy velem, ha fú a szél,
ha árnyékos a napsütés,
ha szétszakad a tarka rét,
ha megdermed a tüzes vér

Itt vagy velem, ha kék az ég,
ha csókot szór a langyos szél,
ha holdon süt a tiszta fény,
ha földön vár a kék remény

Itt vagy velem, ha rút a szép,
ha korbácsol a könnyes kéz,
ha bűnbe hull a fagyott tél,
ha rám borul a sötét éj

Itt vagy velem a csönd ölén,
a nyújtózkodó fű hegyén,
a körbezártak erdején,
a zápor verte hegy felén

Csillagok ragyognak

Csillagok ragyognak
az esti sötétben,
tűzvirágot szórnak
szemed lágy színére

Rám tekintesz kérve
szemérmes szépséggel,
szavad közt bujkáló
szelíd reménységgel

A hárs illatában
szerte hulló nyárban,
a lelked borul rám
kavargó zsongásban

Vágyak kapaszkodnak
a nesztelen csendben,
arcodat csókolják
égről lopott fényben

Szöcske szellők szállnak
a zöld lombú fákra,
sóhajod lengetik
sűrű éjszakában

Itt minden a tiéd

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a fény ébredése,
a rád mosolygó ég,
a lecsurgó este,
a korhely sötétség,
a fehér éjszaka,
a fönt kavargó szél

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a kacagó gyönyör,
a tépett reménység,
a borzongó világ,
a meggörnyedt levél,
a ringató álom,
a zokogó szépség

Itt minden a tiéd,
minden, amit kérsz,
a harang zúgása,
a néma csendesség,
a füstölgő bánat,
a szilaj szenvedély,
a rózsám virága,
a fájó örökség

Lágyan ringatlak

Lágyan ringatlak
alkony tűzében,
álmot hintek rád
féltő öleléssel

Halvány mosolyod
fehéren ragyog,
apró örömök
csüngnek az ajkadon

Elhagytál

Hosszú, sötét éjszakákon
titkos vágyak fölött szállok,
számolgom a lépteid,
a szerelem szent helyeit

Látom hajad bomló fűtjét,
lankás tájak ölelését,
a vad vizek lila színét,
rőzse ágak égő tűzét

Érzem csókod csábos ízét,
lázkarikák perdülését,
a sóhajok párás füstjét,
fellobbanó szikrák lelkét

Hallom szíved dobbanását,
az ábrándok vad futását,
a gyönyörnek sikoltását,
a fáradt csend édes álmát

De a forró éjszakában
átkarolsz a fénysugárban,
elhagysz mint a könnyű álmot,
mint vízpartot a sirályok

Mikor egy este

Mikor egy este
veled maradtam,
megfürödtél a
felkelő napban,
jámbor vágyaimat
napsugárra raktad,
a hajnali harmat
csillogott karodban

Szépen szóltál

Bogikának

Szépen szóltál,
mint a könnyes patak,
ölelték egymást
a lágyan szűrt szavak,
szórtad könnyedén
a virágokat,
mint testetlen álom
a csillagokat

Kettesben ültünk

Kettesben ültünk
a kopott balkonon,
néztük, hogy hullnak
a fáradt csillagok

Arcunkat csapdosta
a tenger hús szele
és fülünkbe zsongott
a nyáréji zene

Csak te vagy már

Eltűnt a nyár,
a múltba szállt,
ősz takarja
lába nyomát

Felhőkbe bújt
az égi fény,
csak emlék már
a csókos ég

Vágyam körül
hús este jár,
csak te vagy már
a napsugár

Ne kérdezd

Ne kérdezd, hogy mért megyek,
szalmaszálon mit viszek,
roskadó gazdagságban
én csak koldusod leszek

Ne kérdezd, hogy mért megyek,
fagyos télben hol leszek,
zúzmarás éjszakában
koldusod csak én leszek

Kő vagyok

Kő vagyok és rajtam lépkedsz,
bármerre futsz, hozzám érsz el,
de ha szellő ajkát érzem,
gyönyör csókját küldöm érted

Hulló levél csücskén kérlek,
maradj örök reménységem,
hallgasd meg a könyörgésem,
harmatcseppben legyél vélem

Jázminok nyílnak

Mostanában gyakran
álmodok veled,
titkokról mesélek
mint egy kisgyerek

Néha meg is fogom
hófehér kezed
és jázminok nyílnak
alvó szíveden

Hangtalanul járok
mint a fellegek
s jószagú fűszálon
nézem az eget

Kigombolnám fázós szívem

Ó, ha veled repülhetnék,
vágyaimat hozzád kötném,
lennék társad fenn az égen
a csókosztó vendégségben

Kigombolnám fázós szívem
a szikrázó napsütésben,
karjaimban ölelnélek
a fátyolos őszi szélben

Ősöm kertjéhez vinnélek
a sárguló fű hegyében,
áldást dobnék emléküknék
zörgő csontú falevéllal

Beszélgetnék a felhőkkel,
a suttogó langy esővel
és dalt fāagnék hitemmel
megszépülő messzeségnek

A hajadon ezüst porzik

A hajadon
ezüst porzik,
őszí kékben
alkonyodik

Az ajkadon
tűzláng lobog,
csókjaidban
hajnal kopog

A szemedben
csillag ragyog,
ha rád nézek,
benne vagyok

Féltékenyen simogattuk

Féltékenyen simogattuk
a búzakalász illatát
és a sárga tenger fölött
ébredő nap sugarát

Ölelkező karjainkkal
a mindenséget fogtuk át
és a remény csókjaiban
ránk lehelt a forró nyár

Aranyszínű, hús lombokból
ácsorgó árnyék hullott ránk
és a porladó időben
hallgattak az öreg fák

A bársonyos alkonyatban
a vágyak fojtó csendje várt
és a vétkes szenvedéllyel
álmunk titkos kéjbe szállt

A bolyongó bánat között
az égi gyönyör csordogált
s tépett testünk kínjaiból
kivirult a gyöngyvirág

Az égi fák ágain

Az égi fák ágain
a csillagok ragyognak,
kacagó felhők hátán
fényt fonok az álmodba

Fázós téli napokra
kopott esték pislognak,
hallgatag képekből is
összeraklak álmodban

Egy csóktalan nyár

Rohant az idő,
de már lassan jár,
felsajgott bennem
egy csóktalan nyár

Megperzselt szívemmel
bizakodva vártam,
hitzegőn elhagyott
vágyam csalfa álma

De virrasztok érte
égő gyertyafénnyel,
bánatom elfojtom
daloló reménnyel

Hiába bújsz, megtalállak

Hiába bújsz, megtalállak
zöldellő fű árnyékában,
nótás széllel elcsábítlak
kacérkodó tűzvirágban,
hozzád fekszem vetett ágyba
fehér jácint illatában,
szemérmesen őrzött vágyam
elmondom egy rózsaszálban

Mikor kértem

Mikor kértem
bőven mérted
illatát az
akác méznek
Őszi napnak
hulló fénye
beragyogja
az emlékem

Amit kaptam

Amit kaptam
neked adtam,
hozzád mindig
hű maradtam
Viszonzásul
lelked adtad,
ennél többet
sosem kaptam

Olyan vagy...

Olyan vagy, mint erdőben a szél,
halkan sűgod meg titkok rejtekét,
mint fehér gyertyafény,
világot gyújtasz emberarcokért

Olyan vagy, mint fűrtön a szemek,
csüngenek rajtad a gyermekszívek,
mint tollas ósanya,
szárnyad alatt van gyenge kisfiad

Olyan vagy, mint a pusztai nád,
hajlongva őrzöd a szépség szavát,
mint a gólya fészke,
távolból is vissza-vissza térnek

Olyan vagy, mint a nap sugara,
másnak szórod szét drága önmagad,
mint a bűvó patak,
csendben tovaszállsz árnyékok alatt

Olyan vagy, mint a turulmadár,
csillagokat nézel futó paripán,
mint a göncöl-szekér,
húzod magaddal a tiszta reményt

Hozok neked könnyes álmot

Hozok neked könnyes álmot,
részeg jajt az éjszakából,
fényt, füstöt és gyalázatot,
földre hullott valóságot

Hozok neked titkos álmot,
csókkal kötött aranyláncot,
simogató friss virágot,
fehér fényű gyertyalángot

Hozok neked fájó álmot,
gólyahírt a balgaságból,
bút, bánatot, gyávaságot
égig érő gonoszságot

Hozok neked tiszta álmot,
az arcodra puha fátyolt,
szarvasoknak tele jászolt,
sűrű csendre hajló alkonyt

Nem tudok nélküled

Nem tudok nélküled
füszálon ébredni,
halkszavú hajnalban
virágokat szedni

Nem tudok nélküled
lelkemben megnyílni,
vérvörös égbolton
fehér fényt csiholni

Nem tudok nélküled
szent tüzekben szállni,
jeges ragyogásban
csókjaidra várni

Nem tudok nélküled
szüntelen ölelni,
szétszórt emlékekből
örök vágyat szöni

Nem tudok nélküled
őszintén zokogni,
fojtó fájdalommal
napfényre forogni

Nem tudok nélküled
sorsommal birkózni,
izmok görcseiből
csillagokat kötni

Nem tudok nélküled
nyárestékben hinni,
tölgyfák ágairól
zöld levelet szedni

Nem tudok, nem tudok
ábrándok közt élni,
fenyvesek illatát
nélküled szeretni

Gondolsz majd rám?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha fáradt ébredésben
szél fogja kezedet,
ha lágytüzű melegem
föliszsa kóbor csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha elárvult lelkemben
nem lesz már szerelem,
ha borzongó sötétben
vár rám a hideg csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha szikkadt őszi fényben
nem jön már üzenet,
ha harmatos füveken
tanyát ver néma csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha véges végtelenben
hiába kereslek,
ha elrejtí emlékem
a csillagba szórt csend?

Gondolsz majd rám,
ha elmegyek,
ha megfagyott reményben
hangtalan a rend,
ha betéved majd félve
kék gyöngyszemmel a csend?

Sóhajom suttogom

Itt állok és nézlek
vihart verő szélben,
futó holdvilágból
kiszakadó fényben

Fagyott percek hullnak
a megfojtott csendben,
jégcsapok verődnek
csillagtalan rendben

Lelkedben gyötrődnek
föllázadt angyalok,
öledben hevernek
megtépett jázminok

Könnyeid jajgatnak,
harsogva zokognak,
fájdalmukat hordják
parttalan pataknak

Arcodhoz simulok,
sóhajom suttogom,
hízalgő reményben
könnyeid csókolom

Bocsásd meg nekem

Bocsásd meg nekem,
ha megbántottalak,
szükülő szavak közt
szótalan hagytalak,
összetört mosolyod
némaságba raktam
és játékos kedved
bús bokorba csaltam

Bocsásd meg nekem,
ha megbántottalak,
illatos erdőben
fáradtan fogtalak,
lázaskonyatban
hideg szelet hoztam
és a csendes estét
csóktalanul faltam

Bocsásd meg nekem,
ha megbántottalak,
vasmarkú világnak
könnyedén adtalak,
ácsorgó években
görnyedten húztalak
és őszülő fákon
magamnak tudtalak

Most csodállak már

Most csodállak már,
hogy megismertelek,
hogy tenyéryi ágon
féltve vittelek,
hogy vaktalan utcán
bolyongtam veled
és testetlen álmod
őrizte szemem

Most csodállak már,
hogy megkóstoltalak,
hogy a meztelen vágy
ölembe ragadt,
hogy az éjszakából
csillagtűz fakadt
és a hajnal lelke
ajkamra tapadt

Most csodállak már,
hogy megszerettelek,
hogy nesztelen csendben
fényben fürödtem,
hogy hitetlenek közt
száműzött lettem
és a szelíd szélben
alkonyba értem

Most csodállak már,
hogy megtartottalak,
hogy a gyönyör csókja
csak álom maradt,
hogy a kopasz fáról
száraz ág szakadt
és a fakó fényből
napsugár szaladt

Maradj rejtett fészek

Maradj rejtett fészek
szédült falevélen,
csalfa vágyaimmal
őrült ölelésben

Maradj a pusztában
imádkozó angyal,
fáradt fájdalommból
kiszakadó sóhaj

Maradj dülők között
földre hullott harmat,
karcsú éjszakámon
titokzatos hajnal

Maradj forgó szélben
hűség erdejében,
kérges, öreg fámnak
szikár tenyerében

Maradj dermedt csendben
álmok kergetője,
szomjazó fűszálként
csókom szeretője

Maradj szőke égen
tavasz mennydörgése,
kihunyt csillagomnak
tüzes szemfedője

Maradj meg reménynek,
cseppek tengerének,
rózse illatában
rám szálló estének

Maradj meg kedvemnek,
szikrázó örömnnek,
maradj távoli fény
gyöngyszemű időnek

Hogy mondjam el

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy szívem dobbanása
ott ver a kebledben
és ha szárnyaidon
messzire repülsz el,
a sírását hallom
a kóválygó szélben

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy már álmaimban is
csak téged kereslek,
hogyha nem vagy velem
szótlanok a percek
s ajkamon csüngnek
a fájó keservek

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy tűnő mosolyoddal
kihunynak a fények,
hogy lomha estéken
nyugtalan a szívem
s lelkekre ülnek
a hitvány félelmek

Hogy mondjam el,
mennyire szeretlek,
hogy nélküled a vágyak
szürke ködbe vesznek,
elszáll az illata
az akác erdőnek,
csak árnyéka van
a múltó örömeinek

Elmondom hát szépen,
mennyire szeretlek

Kötődések

Amikor születtem

Amikor születtem
csillogó fehérben,
hógolyót dobáltak
vörös bor tüzében

Tipegő váramban
óriást találtam,
átfutó nyarakban
tündéreket láttam

Szárnyakat növesztve
pillangóként szálltam,
virágok illatát
gyöngyfüzérbe zártam

A kihűlt éveket
farkasoknak adtam,
esti fénysugárra
rózsát akasztottam

Szomjam eloltottam
felfakadó vággyal,
esküt kötöttem
szemérmes fűszállal

Mikor kicsi voltam

Mikor kicsi voltam,
lovakkal játszottam,
csutka paripámmal
naphosszat vágattam,
este jöttek velem
az égi csillagok
s puha ágyat raktak
a szúzarcú virágok

Mikor már nagy lettem,
éjszakákat vettem,
hetyke legényekkel
űzött vadat ettem,
gyakran a jégcsapok
fáztak az arcomon
és forrón öleltek
a nyári nappalok

Most, hogy már vén vagyok,
messzire bolyongok,
a pacsirták dalát
álmban hallgatom,
a kéjes holdvilág
üldögél ajkamon
és hulló virágok
illatát kortyolom

De szeretnék újra

De szeretnék újra
kócos gyerek lenni
s félelem nélkül
futni, futni, futni,
a zsíros kenyérbe
nagyokat harapni,
a kanyargós szelet
bő gatyába fogni,
tarka pillangókkal
virágokra szállni,
lombok ágairól
az egekig mászni

De szeretnék újra
vidám fickó lenni,
anyám karjaiban
bőségről álmodni,
az erdők zúgását
holdfényben hallgatni,
szemérmes titkokat
újra megízlelni,
a csók illatában
vörösre pirulni,
szilaj szenvedéllyel
szárnyakon repülni

De szeretnék újra
boldog ember lenni,
száguldó világban
üstökösre lenni,
zsombékos vizeken
könnyen áthajózni,
mámoros éjszakát
napfényben őrizni,
a füstölgő időt
kárhozatba vinni,
fájó sikolyokat
örökre feledni

Monostorban

A pirkadat csengett
minden áldott reggel,
amikor cselédnek
szegődtem el bérbe

Nem sok időm maradt
napfelkeltét nézni,
hiszen ekkor kellett
a Szedrest etetni

Ahogy a nap kibujt
kényelmes ágyából,
a fogat készen állt
és én is nagyjából

A szekér derekát
megraktam szénával,
a magam fröstökét
jó paraszt kolbásszal

Kint a Tejfelesen
madárdal fogadott,
énekekkel dicsérték
a felkelt napot

Először középen
húztam meg a mezsgyét,
majd mindkét irányban
forgattam az ekét

A barázdák mentén
őrzőim kísérték,
fűrge járásukkal
kecsesen billegtek

És hogy a fényes nap
már magasba hágott,
délebedre fogtam
a fáradt jószágot

Én is megpihentem
a fa hűvösében,
barátkozni kezdtem
az álomtündérrel

Mire felébredtem
elszaladt az idő
és látni lehetett
a fürkésző felhőt

Lovak közé csaptam
csípős suhintással,
hadd forogjon a föld
tompa koppanással

Mikor a barázdák
szépen sorba álltak,
felraktam az ekét
hátról saroglyába

Hazafelé menet
vidáman nótáztam,
szántott föld illatát,
szépségét csodáltam

Jöttek, jöttek a hullámok felém

Paráliában

Jöttek, jöttek
a hullámok felém,
mintha tenyeremből
búzát hintenék,
mintha lelkemben
forrás fakadna,
kopár sziklákra
szellő hullana

Jöttek, jöttek
és nézték a napot,
ahogy rád szórja
csókos harmatot,
ahogy szemedben
mosolyod ragyog,
lány suttogásuk
dallamán zokogsz

Jöttek, jöttek
a hullámok felénk,
mintha a karjukat
karunkba kötnék,
mintha vétkünket
mélybe rejtenék
és a végtelent
nekünk üzennék

Gúzsba kötöm az éveket

Gúzsba kötöm az éveket,
mint a nyár a búzaszemet
és társul veszem az eget,
mint gyöngyvirág a levelet

Kacsingatok az öledben,
mint napfényben a délibáb,
kibontom a tűz paraszát,
mint szirmait a szegfűszál

Betakarom az estéket,
mint kölykeket a sárga nyár,
álmodozom új tavaszról,
mint lila arcú orgonák

Boldogan ballagok

Fehér szárnyú hajnalt
hoztak a csillagok,
perzselő vágyakkal
boldogan ballagok

Mámorító jázmin
illatát kortyolom,
szeretkező napfény
fürdik az arcomon

Csók ül az arcomon

A kivirult reményt
szívemhez szorítom,
sűrű sötétséget
csillagokra rakom

Lágyan ömlő csendben
napfényről álmodom
és az ébredésben
csók ül az arcomon

Mint lila akácán

Mint lila akácán
a kóborló méhek,
fürtökben csüngnek a
megszelídült évek

Mint tüzes keblű nyárban
a hosszúra nőtt árnyak,
a fény hátán elúsznak
a dédelgetett vágyak

Mint kíváncsi fátyol
arcom mögé nézek
és a kéklő hegyet
araszokra mérem

Mint csábító cseppekre
a szomjas seregélyek,
a percekét szorítom
a véges csevegésben

Mint szél dallamában
kergetőző álmok,
régmúltból fölröppen
eltűnt ifjúságom

Szárnyat bontott

Szárnyat bontott már az alkony,
repdes az égi madár,
ragyogj még az esti fényben
ajkamon nyílt gyöngyvirág

Átvirrasztott éjszakából

Átvirrasztott éjszakából
lábujjhegyen jön a nyár,
cirógató fénysugárral
megérint a délibáb

Az égi fák ágaira

Vágyaim már messze, messze tűntek,
éjszakáknak szárnyain repülnek,
az égi fáknek ágaira ülnek
és angyalokkal pásztortűzre néznek

Szőke fellegekről harmatot szednek,
csillagok közt a fényben fürödnek,
arcát csókolják az égi gyönyörnek
és csodálják csendjét a végtelennek

Mikor a virágok...

Mikor a virágok szirmait téptem,
megborzongtam a keserű gyönyörben,
a tömjén füst illatának hittem
s valami szépség elszállt fölöttem

Néztem utána fuldokló csendben,
bágyadt titok maradt a kezemben
s ahogy a sóhajtás ágain ültem,
egy sivár este sírdogált köröttem

Világtalan sötétségben

Töprengtem én sok-sok éjjel
világtalan sötétségben,
öleltem a mindenséget,
a susogó álmképet

Fölfaltam a szörnyűséget,
a hűtelen reménységet,
gyémánt lelkű vad szerelmet,
könyörtelen korhelységet

Árultam a lopott szépet,
az elvérzett büszkeséget,
szeretkező fákról tépett
földön síró madárfészket

Kerestem a tiszta kéket,
jámbor arcú szelídséget,
kopott viskó belsejében
szárnyat bontó melegséget

Nem így képzeltem

Nem így képzeltem
a csábító szépet,
azt hittem csók lakik
a csillagos égen

De most már látom,
hogy csalfa tünemény,
átfutott csak velem
a remény szigetén

A meghajszolt szerelemben

A meghajszolt szerelemben
első csókom is feledtem
és kiszáradt szenvedéllyel
nyargaltam a nyári éjbe

Sunyi álmok hízelegtek,
ám a csendben szétszéledtek,
arcok tűntek fel előttem,
nem tudtam, hogy honnan jöttek

Körbe álltak, földre vertek,
szárnyatlanul ott hevertem
és a kihűlt didergésben
vak homályban magam néztem

De az égi fellegekből
rám csorgott a zsenge szellő
és maroknyi tündöklésem
belehullt az őszi fénybe

Elkésett napsugár

Elkésett napsugár
átsüt az ablakon,
szótalan árnyékát
szorongva hallgatom

Halvány szikrák

Halvány szikrák pattognak
a hamvadó tűzben,
a sorsomat repítem
törött szárnyú szélben

A vonat ablakán

A vonat ablakán
nézem a tájat,
a velem száguldó
ezüstös nyárfákat,
szinte hallom
szilaj légzésüket,
kattogó ritmusú
szívverésüket,
de ha megállok
a vaskerekű házzal,
a fákra ülnek fel
az elfáradt árnyak

Elszálltak az évek

Elszálltak az évek
s mire jutottál,
üres lett a tarsoly,
hiába futottál

Álmodban is fogtad
az akác gyökerét,
más szaladt a csikón
felejtve, könnyedén

Hívom búslakodva
atyám szép szavát,
mért öntötte belém
paraszt konokságát

Mért mondta oly sokszor,
nem a ruha számít,
mikor ez a világ
csak a pénztől hízik

Mégsem cifra kocsit,
paripát kívánok,
a hithű szavaknak
porlását sajnálom

Nem tudom milyen lesz,
ha a csikó megáll
és kiszáll nyergéből
a dölyfös pénzlakáj

Talán akkor látjuk
gyengeségünk árát,
mikor nyakunkon lesz
a könnyű lovasság

Jószagú határban

Jószagú határban
óh, de sokat jártam,
kifacsart földön
naphosszat kapáltam

Déli pihenőben
madarakkal szálltam,
a csendet öleltem
kérész-röptű nyárban

A holdas estére
összegyűrt a bánat,
arcomat kerestem
a vadon nőtt fáiban

Csillaghegyek alatt *A Magas Tátrában*

Csillaghegyek alatt
rám borult az este,
a tüskés fenyvesek
vágyat eregettek

A hold kapujában
szédült vendég lettem,
hófödte álmodat
csókkal ébresztgettem

Hiába égtek

Hiába égtek
fénylő csillagok,
szálltok kéjesen
édes illatok,
bújtok ágyamba
céda angyalok,
öreg estémen
már a csend ragyog

Az elhagyott álom

Az elhagyott álom
ott csüng az ágon,
mint kifosztott fészek
a szélverte fákon

Vágyak röppenését
hiába várom,
álmatlan maradok
holdas éjszakákon

Eső után

Szinte látom, hogy nyújtóznak
eső után a körtefák,
kortyolják a friss illatot,
mint a szomjas éjszakák

Ágaikkal integetnek
az égből kapott csók után,
s hallom, ahogy fölzendül
a megszületett némaság

Nem is tudom, mit csodáljak,
a rám mosolygó körtefát
vagy a hulló esőcseppnek
megszépülő dallamát

A kerti fák alatt

Csöndben üldögélek
a kerti fák alatt,
tűnődve hallgatom
a zümmögő tavaszt

Könnyű kis pillangók
titkokat sugdosnak,
sárga aranyesők
hangosan kacagnak

Aprócska bogarak
fürgén futkosnak,
bukfencező szellők
borzolják hajamat

Üldögélek csöndben
a kerti fák alatt
s ámulva nézem
a táncoló tavaszt

Felhők lógnak

Felhők lógnak
fent az égen,
fákra ülnek
az emlékek

A rám hajló
sűrű csendben
idegen szél
fújja lelke

A holdas nyár
régen elment,
senki fia
van csak velem

Nem tudom már,
kitől kérdejem,
mért hagytak el
ha még élek

Táncolok a falevéllal

Táncolok a falevéllal,
iszom a szomjas harmatot,
markolom a fű illatát,
a csöndes csendet kóstolom

Az új század hangzó lelkét
vállra venni már nem tudom,
mások viszik fel az égre
a lézerből font csillagot

Fussatok hát az idővel
messze' fénylő távlatot,
szedjétek le az ágakról
a szétszaggatott tegnapot

De ott fent a magaslaton
csak napsugarat szórjatok,
hadd szálljanak, ha még mernek
a megzablázott galambok

Görgetem sorsomat

Görgetem sorsomat
bóbiskoló csendben,
suttogva szólítom
az ágaskodó reggelt

Rejtőzködve járok
az útszéli fákhöz,
álmaimat kötöm
vadludak szárnyához

Néma levelekben
titkomat hullajtom,
tüzed lobogását
magamhoz szorítom

Vad képzelet

Vad képzelet szelíd ágán
vonszolnak a magányba,
édes gyökér fanyar levét
füstbe öntik álmomban

Tüzes lázam vacogva kér
alamizsnától esélyt,
vergődő, szikár testemben
kővé mered a remény

Kiáltok a néma jajba
repedt hangú imában,
hisz ebben az utazásban
élet visz a halálba

Sasokkal téped

Utamra délibábot festel,
mögöttem sárból fonsz falat,
fülembe bordalt húzol
és te gyászomon kacagsz

Lelkemre madarat ültetsz,
sasokkal téped azt,
testem páncélba öntöd,
majd tüzes kohóba raksz

Szavamra zenét írsz
és törött köcsögön játszol,
hitem kőbe vésed,
de pogányokhoz pártolsz

Kezembe esküt teszel,
másnap tőből vágod,
barátként ölelgetsz
és gyáván meggyalázol

Átvirrasztott fájdalommat

Átvirrasztott fájdalommat
poklok szorongatják,
ha nem lennél könnyeimben
talán fel is adnám

Nem szedném a lázas csókot
hulló nap ajkáról,
inkább tavaszt festegetnék
mennyei fűzfáról

Csak a kócos csend

Csak a kócos csend
tollázkodik fent,
nincs már itt senki,
akit szerettem
Fogadj hát örökbe,
ölelő kezedbe,
legyél te fölöttem
kicsorbult örömben

Elmossa lépteim

Lassan ereszkedik
a tollászkodó sötét,
tűnő időt formál
a repkedő remény

Nyugtalan fürkészem,
hol ragyog a fény
falánk szememnek
mit üzen az ég

Hol, merre találok
mosolygós könnyeket,
szélfútta mezőkön
sarjadozó füvet

Meddig lesz börtönben
a megszökött álom,
hol ütöttek tanyát
a régi barátok

Kérő sóhajomra
hol fújnak harsonát,
elcsüggedt arcomra
ki festi fel magát

Mikor meríthetek
gyémántfényű csendet,
tarthatok kezemben
tisztán csengő rendet

Ahogy botorkálok
az utca kövein,
hirtelen jött eső
elmossa lépteim

Hogy sírjam el?

Hogy sírjam el a könnyeket,
a fázós lelkű félelmet,
a fölriadt csöndességet,
az elvetélt emberséget,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
világtalan világ felett?

Hogy sírjam el a könnyeket,
az összetört gyermekhítt,
lázban égő szerelmeket,
a mélabús emlékeket,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
az arctalan arcok felett?

Hogy sírjam el a könnyeket,
fehér ajkú szonettekét,
a százszorszép messzeséget,
semmivé vált reményeket,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
az álmatlan álmok felett?

Hogy sírjam el a könnyeket,
a csillagtartó szenteket,
a szilaj, szőke szeleket,
alkonyodó életemet,
 hogy sírjam el,
 hogy sírjam el
a sírtalan sírok felett?

Napsugárral melengetem

Napsugárral melengetem
a kihúlt vágyak árnyait,
fényben úszva ízlelgetem
a búcsúzó ősz álmait

Fűzfa ággal szólítgatok
szelíd szavú dallamot
s holdvilágban kutatom
a sorsban bújó holnapot

Elrepült

Elrepült s már messze jár
a csiklandozó napsugár
és markomból is kirepült
a pettyes hátú kisbogár

De ajkamra rátapadt
az elnyútt szavak foszlánya
és ott suttog a fülemben
a korhadt vágyak ábrándja

Messzire kerültem

Messzire kerültem
a pelyva porától,
de lelkem otthagytam
a búzakaraláson

Mikor visszanézek
vén lovam hátáról,
napsugárt meríték
az alkony álmából

Csak ködképét látom
elhagyott falumnak,
de tiszta illatát
itt hordom magamban

Az út végén cibálom
a csikorgó éveket
és szomjazva ölelem
a rám hajló estéket

Édes ének

Óh, te csodás
földi élet,
zengjen hozzád
édes ének

Könyörögve
csak azt kérem,
napnyugtáig
légy vendégem

Vaktalan estében

Vaktalan estében
rossz úton jártam,
hitetlenek között
hittelenül háltam,
a szivárványhegyen
vadászlesen álltam
és a mindenségből
a semmit zabáltam

Mikor a fényt

Mikor a fényt
ablakomban láttam,
elfordultam
fanyar fintorgással,
most pedig már
békó köti számat,
csendet török
néma hallgatással

A hitemet nem adom

Az út porát lemosom
zuhogó záporral,
a sebemet gyógyítom
frissen hullott hóval,
ócska holmim kidobom
kihalt bányatóba,
de hitemet nem adom
tört gerincű csóknak

Valamikor lent a réten

Valamikor lent a réten,
fölkapott egy fecske féle,
vitt a szárnyán, vitt az égen,
repültem a fényes széllel

Csodáltam a nagy-nagy folyót,
a vasba öntött dallamot,
a májust hozó illatot,
a kacérkodó kalandot

De ott fent a kikent égen
nem láttam a furcsa fényben
a virágtalan holnapot,
a rozsdamarta csillagot

És nem láttam a halmokat,
a szétszaggatott sorsokat,
a földre tepert arcokat,
a temetetlen csókokat

Én ugyan már visszatértem,
mégsem hasad fent az égen,
s a hajdani tarka réten
újra sír a fájó ének

Mintha most is bánat szedne
virágot a sírkeresztre
s nem a tavasz öntögetne
friss záport a száraz földre

Mintha most is atyám fia
terelné a méneseket
s nem a csikós csattogatna
szőrre dobott kis nyeregben

Meddig lesz még kesergésem
összekötve, mint a kéve,
mikor süt már a lelkemre
a meztelenség tiszta fénye

Mikor mondok végső búcsút
a lehulló falevélnék
s szállok újra fel az égre
a jókedvű szőke szélben

Ezeregyféle jajban

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
áment hiába mondtam,
csak fagyöngynek maradtam,
amit hajdan felraktam,
tompá csendben hallgatnak

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
elém borult a múltam
és titokban sem tudtam,
hányszor hittem álmomban
meggyalázott csókokban

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
vasban vergődő lázban
a vérmezőkön jártam
és roncsok között háltam
az összerogyott vágyban

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
hosszan virrasztó gyászban
csapzott gyönyörre vágytam
s fénylő eget láttam
ahogy öledbe szálltam

Hosszan merengek

Hosszan merengek
vaksi éjszakán,
fáradt fényeit
mikor önti rám

Mikor lesz hangtalan
mélységes sóhajom,
semmiben lebegő
halovány hajnalom

Mikor ül arcomra
kifeszült kacajom
és veszti irgalmát
a csókos szájalom

Mikor száll a mennybe
szerető angyalom,
hagyja titkaimat
megfagyott ajkamon

Mikor ejt könnyeket
a szelíd ragyogás
és viszi lelkemet
a jégmezőkön át

Hosszan merengek
vakci éjszakán,
fáradt fényeit
mikor önti rám

Ki mondja meg?

Ki mondja meg,
hogy tévedtem,
hogy öreg fáról
hajtást szedtem,
hogy homlokomra
csókod tettem
és megunt vágyad
ölbe vettem

Ki mondja meg,
hogy vétkeztem,
hogy alkonyatban
holdfényt vettem,
hogy szalmaszálban
reménykedtem
és hulló könnyben
elmerültem

Ki mondja meg,
hogy bűnbe estem,
hogy szoknyád alját
nézegettem,
hogy szűz vizeken
evezgettem
és égi tűzben
szeretkeztem

Ki mondja meg,
hogy hogy legyen,
hogy tarló hátán
kit vigyek,
hogy megvert ágról
mit törjek
és elnyűtt vággal
hogy menjek

Most még elmondhatom

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami már porrá vált
az akác oszlopon,
ami ágra kötött
lombtalan lombokon

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami csontig fagyott
a zimankós napon,
ami közönyt festett
megrémült arcomon

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami sírba hullott
hazátlan utakon,
amit égre hánytak
sorstalan koldusok

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami holt fényben
jajban is csillogott,
ami csak visongott
ronggyá nyűtt torkomon

Most még elmondhatom,
ami fájt nagyon,
ami bús hajnalon
húsomba harapott,
ami gyönyört kortyolt
kifosztott csillagon

Most még elmondhatom,
ami fáj nagyon,
ami börtönben ül
bimbózó bokrokon,
ami kihűlt nyárként
besüt az ablakon

Ködfoltos időben

Ködfoltos időben
nyirkos szemmel látom,
ahogy fázva vacog
sápadt valóságom,
ahogy ölembe hull
a zsombékos álom
és arcomba pöffög
poshadt mocsarából,
ahogy a részeg nap
bukdácsol az ágon,
kövek közt szorongat
csontra tapadt átok,
ahogy a fáradt csend
fojtja némaságom,
vágymat tépi
összezúzott fámról,
ahogy a felhőket
felfűzik az égre,
porló csókjaimat
elfedik örökre

Lopakodnak

Lopakodnak
vérszagú sakálok,
az idő romjain
hiába kiáltok

Máglyák állnak
zörgő csigolyámon
és görcsök feszülnek
a füstölgő fákon

Megtaposott őseimmel

Virrasztottam ködös éjben
a kietlen puszta télben,
hullám taraján hűsöltem
pirongató melegségben

Siklottam a fürge széllel,
áporodott mocsár búzzel,
voltam csillogó bőségben,
földhöz ragadt szegénységben

Gondolatom földbe vertem,
az út porát törölgettem,
rajzoltam a kocsmá füstjét,
kapáltam a tölgyfa tövét

Megfürödtem a gyönyörben,
a sorvadó szerelemben,
együtt éltem jó emlékkal,
kígyómérgű gyűlölettel

A szépség magját hintettem
a süllyedő zord időben,
felparázsló tüzet véltem
a letarolt égi fényben

De esküket nem kötöttem
a fent keringő felhőkkel,
arcom élet fényeztettem
megtaposott őseimmel

Nem tudom milyen lesz

Nem tudom milyen lesz
a hosszú tél vége,
ha kályhánk melege
kiszökik a szélbe,
ha a lomha felhő
megdermed az égen
és a jeges hólé
legelget a réten

Nem tudom milyen lesz
sóhajtásunk vége,
ha elszáll a lelke
a boldog örömnél,
ha szétfröccsen a hit
fáradt zümmögésben
és szikkadt vágy ölel
szilaj szerelemben

De jó lenne úgy örülni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen elpirulni,
túrni, csalni, hajbókolni,
sunnyiságból koktélt rázni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen szégyent szedni,
meztelenül jégre menni,
bús hitünket vasra verni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen vakon nézni,
árva fűszálként pörölni,
hajlott ágat leszaggatni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen sárba lépni,
poros porban ringatózni,
ócska gyönyört ölbe kapni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen bögve bújni,
ágyak tüzét kioltani,
szárnyatlanul elsuhanni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen sorsot vetni,
kövek hátán kifeszülni,
a kereszttel égbe menni

Hol vannak már?

Hol vannak már a régi szép napok,
táborban zengő dallamok,
szérűn száradó asztagok,
szalmán mocorgó alkonyok

Hol vannak már a nyári tópartok,
ajkamra ömlő illatok,
szonettek szárnyán bujdosók,
csókra szomjazó angyalok

Hol vannak már a durcás démonok,
végtelen vágyról álmodók,
magasban szálló vad sasok,
kövek közt nyíló kaktuszok

Hol vannak már a szédült századok,
múltamba hulló tegnapok,
sötétben látó csillagok,
tűztáncban forgó hajnalok

Csendben ballagok

Már csak magammal
csendben ballagok,
nem néznek rám
őrző csillagok,
nem zeng a dal
fonnyadt lombokon,
nem látom már
a szomjas holnapot,
már csak magammal
csendben ballagok

Már csak magammal
csendben ballagok,
nem sírnak értem
lányok, asszonyok,
nem szárad csók
tikkadt ajkamon,
nem kérdi senki
merre, hol vagyok,
már csak magammal
csendben ballagok

Már csak magammal
csendben ballagok
és arcomat mosom
ezüstös hajnalon,
halkan köszöntöm
a lenyugvó napot,
hozzád simulok,
ha messze vagy nagyon,
így hát csendesen
veled ballagok

Még arcomon delelnek

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de a fűlemben már
hangtalan az ének,
hajnalban ugyan még
virradnak a fények,
de a szép emlékek
lassan már elégnek

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de a napsugarak
már gyáván szeretnek,
a csalfa bűnök meg
messzire kerülnek,
csak az álmos esték
sírnak az ölemben

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de a füstí fecskék
régen elrepültek,
nem látom a reményt
az ezüstös ködben,
csak egy kerge gulya
bömböl a semmibe

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de kopogtatnak már
a tenger vizében,
a sápadt virágok
hangosan köszönnek,
csak a csalfa csend ül
kuncogva fölöttem

Még arcomon delelnek
a kacérkodó évek,
de vágyaimra már
a csillagok néznek,
még sziszeg az illat
a fűszál hegyében,
de elhull a levél
a zörrenő szélben

Esti könyörgés

Tudom, álmkép
kacsint csak nekem
s hiába zárom
imára kezem,
hiába könyörgök
töretlen hitet,
vágyaim fölé
szeplőtlen eget

Hiába kérek
buja berkeket,
tova lebbenő
szelíd lelkeket,
hiába várok
hamvas csókokat,
szerelmet gyújtó
rózsa csokrokat

Hiába szórok
tisztá harmatot,
sátán porából
fénylő csillagot,
hiába írok
szentelt szavakat,
toronyban zengő
fájó dalokat

Hiába sírok,
a nyár elveszett
és fagyos földön
zsongás nem terem,
hiába röpködnek
rémült emlékek,
szélben kavargó
józú szépségek

Tudom, a messzeség
kacsint már nekem
s hiába zárom
imára kezem,
a léhaságom
rágja testemet
és néma csendben
hulló köd keres

Így óhajomra
az is kegyelem,
ha sötétségből
hajnalfény dereng,
ha jégcsapokból
tavasz integet,
ha szökött szellő
mosolyt ereget

Hallgatag fákon

Hallgatag fákon
sárgul a levél
és tétován csüng
apró percekért

Csóktalan estémen
messze száll a fény
és lázban vacog
az elnyűtt emlék

Fonnyadt felhőkkel
betakar az ég
és kihűlt csöndben
muzsikál a szél

Nincsen már illata

Nincsen már illata
az öregedő nyárnak,
ősz szelet várnak
az összebújt árnyak

Hiába kacsingat
a szökött hervadás,
kiszáradt csókot szór
a vörös napsugár

A fecsegő vízparton

Hulló csendben virrasztanak
ébren maradt perceim,
mélyen alvó éjszakában
elmerülnek éveim

Féltékeny fák ágain
guggolnak a vágyaim,
őszülő szél rázogatja
lombnélküli álmaid

A fecsegő vízparton
szótlán társat keresek,
a hullámozó habok hátán
gyöngycseppekben elmegyek

Hogy köszönjem meg

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
amit az esthajnal
fölfestett az égre,
ahogy édesanyám
fölkapott ölébe,
ahogy könnyeimet
csókjával törölte

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
amit a kibomlott
csillagoknak kértem,
ahogy poros pusztán
délibábra letem,
ahogy a nyárfáról
terád tekinthettem

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
amit a napsugár
szerte szórt az égen,
ahogy velem jöttél
nyirkos őszi végen,
ahogy csókos ajkad
csillogott a fényben

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
ahogy a holdvilág
az estébe lépett,
ahogy álmaimat
gyönyörben görgette,
ahogy csukott csendben
vágyaim ölelte

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
ahogy a szeretet
duruzsolt a szélben,
ahogy sikongtam
pajzán nyári éjjel,
ahogy szerelembe
szálltam a reménnyel

Hozzám szólt a fény, a szél

Hozzám szólt a fény, a szél,
a mosolygós tarka rét,
fák, bokrok, levelek,
megtört szívű emberek

Földre hoztam csillagot,
égen csüngő harmatot,
szedtem hozzá illatot,
piros szemű pipacsot

Sírtak nekem verebek,
tetőn alvó cserepek,
vágyak, sorsok, szentségek,
tikkadt szárnyú emlékek

Kértem csókot csókokra,
hajnal pírját arcomra,
szerelmet a sóhajba,
csönd zaját az álmomra

De nemsokára engedem
tűzbe vinni lelkemet,
bánjatok majd jól velem
égen úszó fellegek

Látomások

A csillagparipák

A mélységes csöndben
alszik a bánat,
a meztelenség fürdik
sötét éjszakában

A halkan zizegő fák
összeborulnak,
kérges ereikben
az árnyak sutognak

Ám a fényben futó
csillagparipák,
átrobognak bátran
a félelem falán

Fölfestik az égre
a hűség szavát
s lángot gyújtanak,
mint a napsugár

Az ezüsthajú égen

Valamikor, nem is régen,
napsütés volt fent az égen
és a csókok tengerében
levél lett a fény ölében

Csodálkozva körülnézett,
párját kereste a fényben
és a harmat verte égen
nyújtózott a fa hegyében

Zöldben, pirosban és kékben
rázuhant a rozsdás égre
és a kurta nyári kéjben
friss illatát szórta széjjel

Ám amikor ősze értek,
elsápadt a színe vére
és az ezüsthajú égen
búcsúzott a lenge szélben

Csend van, lassú csend

Csend van, lassú csend,
a fákon csak a szél zizeg,
a fűszálak is unottan állnak
és leszálló alkonyra várnak

Fent a magasban
néma fellegek,
szárnyukra vették
a fáradt eget

Viszik magukkal
a vérző sebet,
farkasok hangját
és a könnyeket

Csend van, lassú csend,
a fákon csak a szél zizeg,
eltűntek az összeszáradt árnyak,
csillognak a kicsordult vágyak

Már vágtatnak

Már vágtatnak a csontos csődörök,
pajzánul lobog lombos sörényük,
csordában száll a por utánuk,
lábuk nyomára kacagva vigyázunk

Sűrű lombok közt

Sűrű lombok közt
kavarog a szél,
ittasan susogja
messze még a tél

Száraz ágakon
sárgul a levél,
elhervadt a nyár,
elhull a remény

Dűlőutak porát

Dűlőutak porát
fújta a sovány szél
s hirtelen sötét lett
a ficáncoló ég

A felhőkön csüngött
az elvadult csend
s ijesztő döbbenet
futott a föld felett

Pókhálós nyár alá
bújtak az emberek
s ott lapult velük
a horpadt félelem

Őszi fények

Rozsdás fák hegyén pihen
a megroggyant napsugár,
báméskodó leveleken
üldögél a zord magány

Sárguló emlékekbe
kapaszkodnak az évek,
és a ködös lebegésben
széthullnak az őszi fények

Az álmos esti tájban
felzokog a némaság
és könnyeit törölgeti
a hervadozó virágszál

A tenger

Kopár sziklák között
hirtelen,
rám tekint a tenger
kék vize

Képzeletet szaggat
ereje,
sejtelmekből kikevert
élete

Ámulatba ejt a
szépsége,
a hullámverés
zenéje

Mintha csak nekem
beszélne,
időtlen múltjáról
regélne

De morajlás, zengő
éneke,
hozzád is szól, hisz
végtelen

Tél

Meztelen csüngenek
csillogó jégcsapok,
szarvasok kopognak
megfagyott hajnalon

Rejtőzködő vággyal
a szél szárnyát fogom,
letarolt ágakon
hallgat a fájdalom

Fehér csönd álmodik
a lehunyó napban,
új fények fakadnak
sarki csillagokban

Mikor a szépség...

Mikor a szépség a lelkünkre száll,
csokorba kötjük a nap sugarát,
megfürdünk a fényben, mint a gyöngyvirág,
fölszedjük a réten a fű illatát,
átöleljük forrón a remény csillagát,
csók tűzébe mártjuk a hajnal harmatát

Lányok ajkán

Szesztay Zsoltnak

Lányok ajkán szól az ének,
bársonyos, mint fű a réten,
könnyes, mint az eső cseppje,
mint a tündér szép szerelme,
hajlik, mint a fűzfa ága,
olyan, mint a szüzek álma,
szelíd, mint a hajnal kékje,
ott lebeg a csendes égen,
szilaj, mint a mámor tüze,
mint a gyönyör zúgó szele,
tisztá, mint a forrás vize,
fénylik, mint a gyémánt köve,
csodás, mint a csillag csókja,
mint a tavasz első bókja,
szárnyal, repül, mint a fecske,
napsugárból van a lelke

Csak a jó barátok

Mikor ködbe vész tüzes ifjúságod
és széthullnak a parázna párok,
mikor őszbe borulnak a megcsalt lányok
és rád törnek a meztelen álmok,
mikor a fájdalom is beléd kóstol
és kihűlnek a harsogó csókok,
mikor könnyet ejtenek az erdei virágok,
nem ölelnek már csak a jó barátok

Olyan a lány, mint az ég

Olyan a lány, mint az ég,
hol borongós, hol meg kék,
olyan, mint az aranyág,
fényben úszó lepkeszárny,
olyan, mint a roppanás,
tővisekkel ölel át,
olyan, mint egy csábító,
mint a nyáron esett hó,
olyan, mint a kismadár,
kósza szélben lengve száll,
olyan, mint a szívárvány,
könnybe hulló virágszál,
olyan, mint egy fojtó vágy,
mint az izzó tűzvarázs,
olyan, mint egy fájdalom,
lábon járó sírhalom,
olyan, mint a boldogság,
mint a földi mennyország

A földre szállt szerelemnek

Mikor a patak vizébe lépsz
és fölcsillan a tiszta remény,
mikor a csók ajkadra hull
és a titkok fátyla rád borul,
mikor a vágy a szemedbe néz
és a csend a lelkedig ér,
mikor a gyönyör feljajdul,
a sápadt hajnal kipirul,
égre húzod lombok árnyait,
simogat már sóhajtásod is,
adj egy bókot a szenteknek,
a földre szállt szerelemnek

Milyen sok szépség van

Pilisi barangolás

Milyen sok szépség van
e tündéri tájban,
hol szarvasok bögnek,
vadak nyargalásznak,
hol a napsugárban
nyári lobogás van
és madarak szállnak
hangos csobbanással

Milyen sok szépség van
e tündéri tájban,
hol a fürge gyíkok
kövek közt bujkálnak,
hol a bogarakkal
lángra gyúl a lámpa
és szárnyukon villan
fények milliárdja

Milyen sok szépség van
e tündéri tájban,
hol szerelem nyílik
tóparti virágban,
hol tengerszem fürdik
a kéklő habokban,
hol csókos csók úszik
égi csillagokban

A színek násza

Bényi Árpád képeinél

Olyan, mint egy furcsa álom,
mit fölmentek a szivárványból,
mosolyog és körbe táncol,
átlebben a varázslatból

Csábítgat az őszi szélbe,
tiszta forrás kék vizébe,
ferde házak tetejére,
napba néző messzeségbe

Óriás folt csüng az égen,
belelóg a tenger mélybe,
hullámot ver szerte széjjel,
elmerül a csendességben

Búcsúzó nap int a falon,
múló szépségét csodálom,
a cselló hangját hallgatom
és nézem, nézem a napot

Most a sárga hull a tájra,
a hajnalt is fölzabálja
és az estét meg se várva,
kezdődik a színek násza

Vörös színű lángokon
öröm fut az ágakon
s tűzbe hajló alkonyon
fény dereng a vásznanakon

A harangvirágok

Fáradt öregek a hátukon cipelve
kimért cseppekben
kortyolják a csendet

Fuldokló évekkel lassan lépegetve
hulló csillagok közt
fejfákat keresnek

Félve melengetik a megfagyott álmot
mikor megszólalnak
a harangvirágok

Fölöttük a darvak távolodva szállnak
ők összehajolnak
a lombtalan fákkal

A józsai homokháton
Balázs emlékére

Hányszor mondtam intő szóval,
ne menj ki már a tarlóra,
napmelegnek szűrő lángja
tüzet gyújt a szalmaszálban

De senkire nem hallgattál,
álmot, házat, tornyot raktál
és erőltetett menetben
verted, verted a keresztet

A józsai homokháton
bánat lett az öreg fákon
és a frissen nőtt hajtások
már neked küldtek virágot

Ott zenélsz most fent az égen,
vadrekettyés tarka réten
és lecsorgó harmatcseppben
ének zeng a bolygó földnek

Apám emlékére

Bihari gyermekként
parasztnek születél,
borostás arcoddal
új hazát kerestél

Csillagok fényében,
reszkető nádasban,
új álmokat szóttél
távoli magányban

De a sors asszonya
kedvére nem kapott,
beteg lázparipád
partvonalra dobott

Villám is csapkodott
gyakran mögötted,
árvíz, majd háború
falta az évedet

Amit összehordtál
egy életen át,
szinte percek alatt
a semmibe szállt

Ám az új világ sem
hozott fényes napot,
tuskókba vághattad
összegyűlt bánatod

Száraz, fáradt tested
visszafojtott tűzben,
szótlanul repült át
a végtelen űrbe

Bartók

Veri a hangot,
mint fény a csillagot,
mint pusztai pásztor
a kóborló napot,
mint zuhogó zápor
a sáros tegnapot,
mint hajnali sóhaj
a templomablakot

Veri a hangot,
mint csók a harmatot,
mint szétáradó folyó
a tengeráramot,
mint ostorcsapás
a kéjes árnyékot,
mint röpködő kolibri
a mézízű virágport

Veri a hangot,
mint csend a szólamot,
mint furulyaszó
a néma bánatot,
mint kárhozat
az üres dallamot,
mint tiszta forrás
a szomjazó napot

Boldogságos újévet

Adjon már a jóisten
boldogságos újévet,
adjon tűzben meleget,
szilaj, szőke szeleket,
adjon élő gyöngyöket,
súlyomszárnyak kék eget,
adjon fényt a lelkeknek,
a sarjadó füveknek,
adjon csókot ezrével
szalmaszálú reménynek,
adjon áldott gyermeket,
az árváknak fekhelyet,
adjon gyászban kegyelmet,
márványkőből emléket,
adjon, adjon két kézzel
madárlátta szépséget

Koldus szegényen

A végtelen éjszakában
sovány panasz jajgat,
görnyedt öregek közt
vandál világ vágat

Görcsök nyomorában
kővé meredt sárban
álmukat riszálják
szárnyatlan vaságyban

A fogatlan vének
üszkösödő bajban
két karral ölelik
a megvakult hajnalt

Csupasz magányban,
koldus szegényen
magukra szórják
a széthullott szégyent

Kósza álmok

Kósza álmok között járok,
tépett lombok gallyát látom,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták hithű pogányok

A holdvilágot csodálom,
csillagtalan pusztán állok,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták gyáva betyárok

Eltévedt a szétszaladt nyár,
nem keresem útja porát,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták bukott zsványok

Kóborló csend lesz a társam,
ezüstös köd jön utánam,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták hűtlen barátok

Ajkamon néma dallamok,
arcomon fázó jégcsapok,
szőke tavaszt már nem várom,
ellopták hamis nótások

Vasba öntöttem szívemet,
megmártom most a semmiben,
szőke tavaszt már nem várom,
eladták gyászos kufárok

Hiába gyújtasz lángokat

Hiába gyújtasz lángokat,
ha tenger mossa arcodat,
ha a megszült szerelemben
a szeretkezés belehal

Hiába formálsz lombokat,
ha féreg fúrja ágadat,
ha rajta ülő madárfészek
gallyal együtt szétszakad

Hiába emelsz várakat,
ha sárkány nyel el falvakat,
ha roskadó rózságyban
virágtalan virág marad

Hiába pengetsz dalokat,
ha farkasok vonyítanak,
ha a múzsák köpenyében
sovány kovászt dagasztanak

Óh, ti gonosz szellemek

Óh, ti gonosz szellemek,
gyarló, gyáva seregek,
tüske tépje testetek
akác-járta berkeken

Öntsön rátok felleget
vad vihar a tengeren
s vágyatoknak fekhelyet
félelemből kössetek
Kicsorduló könnyetek
poros porba peregjen
s szélbe szálló lelketek
forogjon a semmiben

Óh, ti gonosz szellemek,
gyarló, gyáva seregek,
most a gyászos estéket
imádkozni kérjétek

Tisztító tűz

Tisztító tűz eméssze bűnöd,
mit a múltad összegyűjtött,
vesd mélységbe gyarlóságod,
pénzért vett hitvallásod

Fogalmazd újra imádat,
rombold le a régi várat,
húzz magasra tornyokat,
véred kösse a falakat

Tudásra fűzd fel álmaid,
forrás színezzé képeit,
dalolva a pornép vágyát,
falra fessd a titkok titkát

Gyöngyöket rakjál jövődbe,
mélyről emeld a szívedbe
és amit elraksz hitednek,
ne add el kósza ebeknek

Szólj, ha tudsz

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha sűrű könnyben látod
a véres felhőket

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha szerelmet szentelnek
az elkurvult szüzek,
ha láncra kötve lázong
a fájó félelem

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha vad mámor őrjíti
a bágyadt lelkeket,
ha virágzó vágyak
részegen hevernek

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha dűlőutak mentén
koldusok delelnek,
ha hasadó homályban
bálványok vezetnek

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha kidőlt fák ölében
szüntelen temetnek,
ha hörgő roncsokat ver
a fölszagotott csend

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha kígyónyálban kúszik
a csepűrágó rend

Még álltok néhányan

Még álltok néhányan
őskori tölgyesek
ringó cserjék között
némán, csöndesen

Nézitek a gőgös
hajnali fényeket,
kihunyt parazsát
hajdani tüzeknek

Félve álmodoztok
kesernyés ragyogást,
nem védi már senki
az elmúlt éjszakát

Száraz ágakon
kerge szél futkos át,
hulló levelet kap
szárnyai alá

Mint a vétkes szépség

Mint a vétkes szépség
oly rövid az élet,
még el sem kezdődik,
máris itt a vége

Egy kiáltás csak,
egy röpke mosoly,
egy ostorcsapás,
elfojtott sikoly

Itt hagy majd bennünket,
mint a futó álom,
nem marad utánunk
csak egy nyári zápor

Május elsején
Csernobil emléke

Álltunk az utcákon
és néztük a napot,
nem tudtuk, hogy testén
a fájdalom sajog

Szólt a hangos zene,
a menet ballagott,
zászlókat lengettünk,
mint győztes suhancok

Csevegtünk, fecsegtünk,
nagyokat neveltünk
s közben a halál
ott úszott felettünk

A temetők csendje

Különös csend, a temetők csendje,
mintha holtak lélegzete lenne,
mintha sírok közt lassan lépkedne,
hideg kézzel lágyan átölelne

Különös csend, a temetők csendje,
mintha életünk fájdalma lenne,
mintha csak sírni, sírni szeretne,
messziről jött titkokat üzenne

Különös csend, a temetők csendje,
mintha a szép hallgatása lenne,
mintha virágcsokrokat kötözne,
elfutna a végtelen időbe

Látod, látod

Látod, látod,
hogy sírnak a fák,
elvesztették
a tavasz illatát

Könnyük csurog
görcsös csókon át,
vaksötétben
leselkednek rám

Hívnak, várnak,
mint a napsugár,
esküt kötnek
nyári éjszakán

Szépséges fatornyok

Óh, ti égbe néző
szépséges fatornyok,
sírva álltok ott
a havas dombokon,
búsan nézitek
a hulló könnyeket,
a hitet sarcoló
sötét szellemet,
a nyelvet tépdeső
mámoros kezeket,
fájdalomba gyötört
reszkető lelkeket

Óh, ti égbe néző
szépséges fatornyok,
mikor húzzátok meg
a tüzes harangot
s űzitek hínárba
a rémült tegnapot,
mikor mertek reményt
csüggedő szívekbe
és szórtok virágot
az eltűnt napfénybe,
porladozó ősök
elvadult földjére

Óh, ti égbe néző
szépséges fatornyok,
mikor álltok újra
büszkén a dombokon,
mikor fénylik fel
elárvult sorsotok
és ragyognak újra
a kihűlt csillagok,
mikor oszladoznak
a ködös hajnalok
s látjátok a mosolyt
megszépült arcokon

Már réges régen keresem

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol zöldek még a fenyvesek
s száguld a szél a réteken,
hol a szikrázó szerelem
csillagot gyújt az egeken

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol kenderkócot csepülnek
s a szépség szól a zenében,
hol nem árulnak titkokat,
szénából raknak kazlakat

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol csendben alszik az este,
künn csak a vadakra lesnek,
hol nem gyaláznak álmokat,
hullámok vernek partokat

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol csak csalfa csók terem
s a múlandóság van velem,
hol sikoltozó lelkemet
bánat kútjába önthetem

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol a törékeny szeretet
fölordja gyarló bűnömet,
hol az ártatlan földeken
dús lombot bont a kikelet

Már réges régen keresem,
hol van az a kis sziget,
hol rózsafákat szemeznek
s kezet fognak az emberek,
hol a tűző nap melege
föllissza a könnycseppeket

Úgy mondtad, hogy elhittem

Úgy mondtad, hogy elhittem,
nem sírunk mi már többet,
nem tépdesik lelkünket,
föllármázott szívünket

Úgy mondtad, hogy elhittem,
testvér testvért nem vet meg,
tűz a tűzben nem ég meg,
vér a vérrel eggyé lesz

Úgy mondtad, hogy elhittem,
kardot ránt a félelem
és az ocsmány rettenet
elmerül a szégyennel

Úgy mondtad, hogy elhittem,
gyertya ég a hősöknek
és a sátán szárnyain
sasmadarak röpködnek

Úgy mondtad, hogy elhittem,
áldás lesz a szenteken,
emberek majd szeretnek,
újra tiszták lehetnek

Úgy mondtad, hogy elhittem,
jövők lesz a kezünkben,
szélben, ködben, göröngyben
vágatunk majd a fényben

Úgy mondtad, hogy elhittem
és a jajt is feledtem,
pedig könnyek peregték
égre néző szemekben

A magányos tölgyfa

Egyedül áll, magányosan
a zöld koronás tölgyfa,
az erdőben is elismert
századosi rangja

Méltósággal figyeli
a vihart hozó felhőt,
gyökereit megfeszítve
szinte előre dől

Magas hangon kezdi fűjni
intelmét a felkelt szél,
meg is rázza a tölgy fáját,
de nem enged és nem is fél

Bezzeg amott a jegenye
nem győz hajbókolni,
úgy véli, ha szépeket mond,
rangot is fog kapni

Úgy is tűnt, hogy jól gondolta
a nyálkás törzsű jegenye,
sudárra nőtt fája mellett
elsuhant az ég szele

De amikor megérkezett
a tüzet vágó sötét vész,
nem törődött elődjével,
hogyan az kinek, mit ígért

Gőzerővel tört előre
felhők szárnyán a vihar,
tört, zúzott, lángot szórt
amerre csak elhaladt

Látva ezt a simuló fa,
már jó előre meghajolt,
ám a hosszú vihar után
visszaállni nem tudott

Vérzett, sebzett a tölgyfa is
ágát-bogát földbe verte,
de a törzse ép maradt,
készen állt az új életre

Miért mondod?

Miért mondod, hogy tiszta az ég,
mikor még felhő van szerteszét,
miért mondod, hogy igaz a szó,
mikor Bábel hangja hallható,
miért mondod, hogy csókos a nyár,
mikor rendet vág a gonoszság?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy jóért jót várj,
ha a szájalom se néz reád,
miért mondod, hogy társra vágyunk,
ha a széllel is szembeszállunk,
miért mondod, hogy fontos az ész,
ha a hitványság a fő erény?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy egyetértünk,
mikor a kákán is görcsöt vélünk,
miért mondod, hogy virágra szállsz,
mikor kiszáradt tóparton állsz,
miért mondod, hogy a lét a tett,
mikor az úri gőg félretesz?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy győz a morál,
ha a félelem markában jársz,
miért mondod, hogy minden az ember,
ha arctalanul, kérve reszket,
miért mondod, hogy ősöd hite él,
ha eldobod egy nagy semmiért?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy kint áll a bál,
ha a szegénység fogsága vár,
miért mondod, hogy élni már szép,
mikor hontalan kerget a tél,
miért mondod, hogy áldott a kor,
ha még fénytelen az éji hold?
Miért mondod, miért, miért?

Az iszonyat arcát

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha sístergő parázs
izzik az ajkadon,
ha a vérző sebet
könnyekkel gyógyítod,
a megvadult csődört
ostorral csábítod

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha bégető bolond
bárkáját ringatod,
ha az eltűnt idő
mosolyát kortyolod,
ha parázna álmod
bíborba borítod

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha szétszórt szitkokat
hangtalan hallgatod,
ha gőgös fényárban
vakokkal vándorolsz,
ha nem gyújt kék lángot
a fájó fájdalom

Az iszonyat arcát
hiába takarod,
ha nem lehelsz rá
gyöngyöző harmatot,
nem fújsz trombitába
megtisztult dallamot,
ha nem jársz körtáncot
föltámadt hajnalon

Ne nézz vissza vad haraggal

Ne nézz vissza vad haraggal,
ha az álmok elmaradtak,
ha már nincsen csillogása
fénye vesztett napkorongnak

Ne nézz vissza vad haraggal
az elvetélt szent szavakra,
ha már nem nyújt orvosságot
lázban égő fájó bajra

Ne nézz vissza vad haraggal
a megtorpant vérszopókra,
ha összetört sápadt lelkük
elmerült a vaksi tóban

Ne nézz vissza vad haraggal
porba hullott tegnapiakra,
ha az idő rozzant nyara
karjaiban nem tartotta

Ne nézz vissza vad haraggal,
ha mögötted holtak vannak,
ha tévelygő sóvárgásod
a fájdalom ormát rakja

Ne nézz vissza vad haraggal,
ha előtted vágyak járnak,
ha a poros, füstös fákra
újra kéklő felhők szállnak

Vajon hol találok

Vajon hol találok
vértelen földeket,
hőstelen hősökkel
megáldott nemzetet,
hol a tegnapokban
elmúlt percek futnak
és a patakokban
hajnal csendje csobban

Vajon hol találok
vértelen földeket,
anyja karjában
hintázó gyermeket,
hol harci dalt fújnak
kövön vert zsvajban
és a lángolásban
tüzes szemű nyár van

Vajon hol talállok
vértelen földeket,
keresztbe rakott
arató rendeket,
hol a margaréták
virága szedetlen
és a száműzöttek
hite is veretlen

Vajon hol talállok
vértelen földeket,
könnyek tengerében
szent lelkű szenteket,
hol az áhítatban
szorongó szépség van
és a messzeségben
a csókok kacagnak

Ki tudja mi lesz majd

Ki tudja mi lesz majd
a szent éjszakában,
ha félelem szorul
a torzsalkodásba,
ha rongyait veszti
a meztelen átok,
ha szánkat csókolja
a csóktalan álom

Ki tudja mi lesz majd
a szomjazó fákkal,
ha a napsugárban
ősz szelek fázna,
ha a parti fecskék
már messzire szállnak,
ha a felhők fölött
sorsot vesztő gyász van

Ki tudja mi lesz majd
a hitvány szavakkal,
ha a sasmadarak
vérpadra tapadnak,
ha hullámokon
gyávák sivalkodnak,
ha kocsma füstjéből
új oltárt faragnak

Ki tudja mi lesz majd
a kivert kutyákkal,
ha hiénák várnak
a bűzös utcákban,
ha ostorhegyesnek
ülnek a nyakára,
ha roskadó csendben
vernek a fejfára

Ki tudja mi lesz majd
a feltámadáskor,
ha száraz füveken
a bűn könnye lángol,
ha halovány hajnalban
földereng a mámor,
ha lelkünkre borul
puha, barna fátyol

Pusztaszéli táltos

Nem védett senki
a viharok alatt,
színed változott,
de arcod most is az

Régen sem emeltél
őrző végvárat,
puritán szellemed
mégis megmaradt

Nem fogadtál könnyen
idegen eszméket,
de a saját hited
mélyre eresztetted

Széles főutcádon
szabadon járt a szél,
akit meglegyintett,
az földid lett míg élt

Nagyerdő ösvényit
költők hada járta,
de szerettem én is
bandukolni rajta

Micsoda híresség
fűződik nevedhez,
őrvárosa lettél
a szabad szellemnek

De nemcsak szépeket
írhatsz a nagykönyvbe,
fiad is kiverted
messze idegenbe

Ezreket neveltél
szerte e vidéknek,
és szűkiben éltél
teremtő elméknek

Máig sem tanultál
e régmúlt leckéből,
most sem szorítsz kezét,
kit kiejtesz kegyedből

Debrecen, Debrecen,
pusztaszéli táltos,
leszel még szívemben
újra kedves város

Sárguló könyvlepon

Mennyi okosság,
bánat és szépség,
szerelem, csalódás,
isteni féltés,
mind ott pihen most
némán, álmodón,
egymáshoz simuló
sárguló könyvlepon

Fordítani kéne
ám a tegnapon,
hogy messze kerüljön
a sötét borzalom,
de hiába az intés
százsorszáz oldalon,
a bölcsék is alszanak
a megsárgult lapon

Így sebek lesznek újra
meggyógyult arcokon
és fájdalmat sem enyhít
a rozsdás irgalom.
Mikor hoz új szelet
az a fürgeteg,
mely könyvekből emel
szikla szirteket

Az erdőben

Mért van az, hogy az erdőben
kicsik, nagyok együtt nőnek
és a kúszó epernek is
édes-piros lesz a vére

Mért van az, hogy az erdőben
oly büszkék az öreg tölgyek
és a kóborló vadak is
árnyékában gyönyörködnek

Mért van az, hogy az erdőben
ágon akad fent a szél
és a pelyhes kismadár is
elfújhatja énekét

Mért van az, hogy az erdőben
minden szépség szállva száll
és a bujkáló napfény is
szerte szórja sugarát

Mért van az, hogy az erdőben
csak a száraz fák zörögnek
és még a halál után is
egymás karjaiba dőlnek

Mért van az, hogy az erdőben
a hajnal most is felragyog,
de a fejszék csapásával
már gyászolják a tegnapot

Tikkadt sikátorban

Mit őrizhet az magában,
ki égre szállni nem tudott,
ki a tikkadt sikátorban
csak számárháton baktatott

Mit őrizhet az magában,
ki tornyokat nem rakott,
ki a nyári éjszakában
csak pelyva porban álmodott

Mit őrizhet az magában,
ki kopár földön kesereg,
ki a szétszórt szeretetből
csak morzsákat szedeget

Mit őrizhet az magában,
ki trombitaszót nem hallott,
ki vergődő kínjairól
csak némaságban suttogott

Mit őrizhet az magában,
ki ringyóként caflatott,
ki a füsttel csókolózva
csak ölelésben jajgatott

Mit őrizhet az magában,
ki a sárral sodródott,
ki a piszok szennyeiben
csak bűzös bókhoz juthatott

Mit őrizhet az magában,
ki gyertyalángként pislogott,
ki a gyönyör ajkairól
soha semmit nem kapott

Mit őrizhet az magában,
ki vérpadra hús könnyet ejt,
ki elszáradt lelke mélyén
ócskán kapott vágyakat rejt

Sápadt falak között

Sápadt falak között
fuldoklik a hőség,
s kietlen tájra
kinéz a sötétség,
fonott székeken
két öreg alszik,
fonnyadt karjaikban
a keserűség fázik

Mellettük a házban
gyermek rí a zajban,
egy kislányt vernek
csattanó pofonnal,
ahogy az anya
dühét kiszórja,
szitáló estében
lányságát siratja

Valamivel arrébb
villogó képsoron
szerelmes ölelés
suttog a hangokon,
de átkapcsol innen
a szürke unalom
és sikoltást görget
a színlelt fájdalom

Mintha nem is
igazat látnék,
vétkait számolja
a bérelt szegénység,
az átkos években
ki tudja mit kapott,
de az üres tálban
a valóság zokog

A terpeszkedő közöny
mindent összetört,
senki sem tudja,
mikor, ki hörög,
ki lopott, mért lopott,
csontjával mért kopog,
korábban merre
s vajon hol lakott

Rácsok feszülnek
minden lakaton,
fekete tócsán
úsznak a csillagok,
a bezárt idő
lassan lecsorog
s csak kémlelő lyukon
figyelik a napot

Formátlan szavakba
öntenek haragot,
a tiszta beszéd
csak halkán dadog,
nincs aki lemossa
a sáros ablakot,
aki átölelje
a kéklő égboltot

Részegen isszák
a kocsma illatot,
árnyékuk ott lebeg
a füstös falakon,
korai vénség
ül az arcukon
s vakon csapkodják
a nyárvégi szúnyogot

De talán amott
a fény is kandikál,
a gyermekrajzokon
szép családi ház,
a hallban baráti vacsora,
a nagyszobában a könyvek sora
és jár, ott jár már közöttük
a szellem vándora

Ki vagy te?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki ránk nézel tüzes szemmel,
napsugárból kötött fénnel,
ki repülsz, mint a kék madár
és szórod szét a rózsafát?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki ott lebegsz a homályban,
a zord fekete magányban,
ki felvisít a kacajban,
a titkon lopott csókokban?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki rejtve vagy a patakban,
a megkonduló harangban,
ki ott lihegsz a haragban,
a vágatató vad viharban?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki átlépsz a fellegeken,
a tajtékzó tengereken,
ki behull a harmatba,
a nyáresti alkonyatba?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki szót hoztál a fonóba,
csipkebogyót a bokorba,
ki füttyöt adtál rigónak
és életet a bolygónak?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben,
ki kezet fogsz a tavasszal,
a gomolygó csúf iszonnal,
ki együtt élsz a halállal,
a végtelen szép világgal?

Ki vagy te ott fent az égen,
a távoli messzeségben?

Mennyi mindent

Mennyi mindent
kéne még csinálni,
szócsaták hevében
falakat bontani,
döglött aknákat
sírgödörbe dobni,
rozsdás emlékeket
két kézzel kaparni,
törtetők köpenyét
vasszeggel veretni,
csörgő kígyókra
csuklyát csavarni,

hamis kártyásokat
napfényre forgatni,
szajha szeretőket
bánatba kergetni

Mennyi mindent
kéne még csinálni,
fűni, faragni,
új házat tervezni,
tornácok ölébe
muskátlit ültetni,
sivatag porában
hópelyhet keresni,
szárnyaló idővel
szabadon repülni,
a tavasz illatát
arcunkra locsolni,
pezsgő gyöngyeiben
szerelmet vallani,
hegyek hajlatában
egymásra találni

Hinni, hinni, hinni kell

Hinni, hinni, hinni kell,
hinni kell az emberben,
csillogó kék szemekben,
kiszáradt könnycseppekben

Hinni kell a reményben,
az éltető napfényben,
a háborgó zenében,
a végtelen szépségben

Hinni kell a jóságban,
az ébrenlét álmában,
kizöldülő tavaszban,
bocsánatos szavakban

Hinni kell a mosolyban,
illatozó csokorban,
feljajduló panaszban,
tüzes szárnyú csókokban

Hinni kell a mesében,
az égbe nyúló hegyekben,
a féltékeny felhőkben,
elátkozott gyönyörben

Hinni kell a pataknak,
halkan hívó kolompnak,
megtépázott lomboknak,
a fogatlan vadkannak

Hinni kell a titokban,
fényben fürdő hajnalban,
fákon függő sorsokban,
hinni, hinni magadban

Hinni kell az estében,
csacska percek jöttében,
csillagtalan csöndes csend
simogató kezében

Írtam dalt a szerelemről

Írtam dalt a szerelemről,
lepkeszárnyú szépségekről,
égről, földről, örömökről,
a vasba vert végzetemről

Írtam, kitől éltem kaptam,
kivel messze szárnyalhattam,
aki arcom simogatta,
kinek csókját isten adta

Írtam szemed sírásáról,
ajkad fehér illatáról,
kéjéről, bűnről és reményről,
lelked bolyongó ízéről

Írtam fényről, sötétségről,
álmokról és rettegésről,
megunt csókról és gyönyörőről,
szerte hullott szenvedélyről

Írtam tavaszról és ősziről,
csendről, fákról, égzengésről,
írtam fáradt emlékekről,
percemberek perceiről

Írtam béna zsarnokokról,
bátortalan bitangokról,
máról, múltról és holnapról,
elkárhozott szajhaságról

Írtam mindazt, amit mondtak,
amit bajból kibogoztam,
tűzről, ködről, öregekről,
a vergődő keselyűkről

Írtam, írtam, ahogy tudtam,
szegénységem nem titkoltam
és ha nagy zajt nem is csaptam,
önmagamhoz hú maradtam

TARTALOMJEGYZÉK

Emlékezések

Tudod-e, hogy egyetlen vagy
Tisztán látlak
Áldott kéz
Szalmatetős öreg házban
Kopott kis kötényed
Hozzád simultak
Édesanyám képe előtt
Édesanyám sóhaja
Törékeny öregasszony
Hiába hullt kacaj
Mennyire szeretünk
Nem is köszöntél
Megbocsátó haraggal
Ha messze is mentél
Tiszta szép arcod volt
Az én édesanyám
Mesélj most nekem

Vallomások

Kitaposott ösvényen
Téged foglak
Szólj hozzám
Ott lebegtél
Hajnali vers

Tudom, hogy itt vagy
Megyek hozzád
Szeretem tűnődő arcodat
Téged kereslek
Esténként jössz hozzám
Keresem álmodat
Viszlek magammal
Itt vagy velem
Csillagok ragyognak
Itt minden a tiéd
Lágyan ringatlak
Elhagytál
Mikor egy este
Szépen szóltál
Kettesben ültünk
Csak te vagy már
Ne kérdezd
Kő vagyok
Jázminok nyílnak
Kigombolnám fázós szívem
A hajadon ezüst porzik
Féltékenyen simogattuk
Az égi fák ágain
Egy csóktalan nyár
Hiába bújsz, megtalállak
Mikor kértem
Amit kaptam
Olyan vagy...
Hozok neked könnyes álmot
Nem tudok nélküled
Gondolsz majd rám?
Sóhajom suttogom
Bocsásd meg nekem
Most csodállak már

Maradj rejtett fészek
Hogy mondjam el

Kötődések

Amikor születtem
Mikor kicsi voltam
De szeretnék újra
Monostorban
Jöttek, jöttek a hullámok felém
Gúzsba kötöm az éveket
Boldogan ballagok
Csók ül az arcomon
Mint lila akácán
Szárnyat bontott
Átvirrasztott éjszakából
Az égi fák ágaira
Mikor a virágok
Világtalan sötétségben
Nem így képzeltem
A meghajszolt szerelemben
Elkésett napsugár
Halvány szikrák
A vonat ablakán
Elszálltak az évek
Jószagú határban
Csillaghegyek alatt
Hiába égtek
Az elhagyott álom
Eső után
A kerti fák alatt
Felhők lógnak
Táncolok a falevéllal

Görgetem sorsomat
Vad képzelet
Sasokkal téped
Átvirrasztott fájdalomamat
Csak a kócos csend
Elmossa lépteim
Hogy sírjam el?
Napsugárral melengetem
Elrepült
Messzire kerültem
Édes ének
Vaktalan estében
Mikor a fényt
A hitemet nem adom
Valamikor lent a réten
Ezeregyféle jajban
Hosszan merengek
Ki mondja meg?
Most még elmondhatom
Ködfoltos időben
Lopakodnak
Megtaposott őseimmel
Nem tudom milyen lesz
De jó lenne úgy örülni
Hol vannak már?
Csendesen ballagok
Még arcomon delelnek
Esti könnyörgés
Hallgatag fákön
Nincsen már illata
A fecsegő vízparton
Hogy köszönjem meg
Hozzám szólt a fény, a szél

Látomások

A csillagparipák
Az ezüsthajú égen
Csend van, lassú csend
Már vágtatnak
Sűrű lombok közt
Dülőutak porát
Őszi fények
A tenger
Tél
Mikor a szépség...
Lányok ajkán
Csak a jó barátok
Olyan a lány, mint az ég
A földre szállt szerelemnek
Milyen sok szépség van
A színek násza
A harangvirágok
A józsai homokháton
Apám emlékére
Bartók
Boldogságos újévet
Koldus szegényen
Kósza álmok
Hiába gyűjtasz lángokat
Óh, ti gonosz szellemek
Tisztító tűz
Szólj, ha tudsz
Még álltok néhányan
Mint a vétkes szépség
Május elsején
A temetők csendje

Látod, látod
Szépséges fatornyok
Már réges régen keresem
Úgy mondtad, hogy elhittem
A magányos tölgyfa
Miért mondd?
Az iszonyat arcát
Ne nézz vissza vad haraggal
Vajon hol talállok
Ki tudja mi lesz majd
Pusztaszéli táltos
Sárguló könyvlapon
Az erdőben
Tikkadt sikátorban
Sápadt falak között
Ki vagy te?
Mennyi mindent
Hinni, hinni, hinni kell
Írtam dalt a szerelemről

**EDDIG MEGJELENT
VERSESKÖTETEK**

Miért mondod?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

A fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003

Esti könnyörgés

Debrecen, 2003

Az ezüsthajú égen

Debrecen, 2003

Őszi fények

Debrecen, 2004